vijandschap die de ambtenaren van Scotland Yard tegenover Sherlock Holmes en mijne andere beroemde voorgangers gekoesterd hadden!

Toen Veelner dan ook het vermoeden opperde dat ik een wraakoefening tegen hem in den zin had, wegens het mislukken mijner omkooperij-pogingen, sprak ik hem niet tegen, en ook aan de politie kwam deze motiveering wel aannemelijk voor. De brieven, die bij mij gevonden werden gaven slechts inlichtingen omtrent den stand mijner rekeningen bij kleermaker, boekhandelaar enz. Daaruit kon dus geen enkel bewijs omtrent mijne gevaarlijkheid geput worden.

De inspecteur van politie gaf toen order, mij in het cachot op te sluiten, totdat te mijnen huize een onderzoek ingesteld zou zijn. Op de harde planken van de brits werd mij gelegenheid gegeven, na te denken over de wisselvalligheden en avonturen, waaraan een particulier detective blootstaat, doch ik troostte mij met de gedachte, dat ik, wegens gebrek aan bewijzen, wel weder spoedig in vrijheid zou worden gesteld. — Dit was ook inderdaad het geval: den volgenden morgen werd ik voor den commissaris van politie geleid, die mij barsch toesprak en zeide, dat ik in elk geval een gevaarlijk individu was, dat, zonder bekende middelen van bestaan te bezitten, toch blijkbaar goed aan den kost kwam; een weggejaagde kantoorbediende, die, volgens de mededeelingen zijner hospita, nooit werkte, altijd netjes gekleed ging en op ongeregelde tijdstippen thuiskwam, soms zelfs geheele nachten wegbleef! Ik kreeg de vermaning, om op mijn tellen te passen, daar de politie mij in het oog zou houden! Daarmede kon ik gaan.

Allereerst ging ik een bad nemen om mij te reinigen van de mogelijke onreinheden, die van het verblijf in de vunzige cel een gevolg konden zijn. Daarna liet ik mij scheren en ik besloot met een stevige lunch.

Opgeknapt en opgefrisoht begaf ik mij naar het straatje, waar ik Mevrouw Veelner den vorigen middag had zien binnengaan. Ik was van plan, daar te wachten totdat de dame daar weder zou verschijnen, al zou 't ook dagen duren! Intusschen benutte ik de gelegenheid, om het poortje eens goed op te nemen. Ik probeerde het te openen, doch bevond dat het aan de binnenzijde gesloten was. Terwijl ik aan den knop morrelde, kwam een burgervrouwtje op mij toe, dat mij vroeg, of ik bij vrouw Putters moest zijn. Ik antwoordde ontkennend en stelde de wedervraag, waarheen dit poortje leidde.

„Ik weet 't niet, Mijnheer. Verschillende huizen van de .... gracht hebben hier een uitgang, maar ik zou u niet kunnen zeggen, bij welk huis dit poortje behoort."

De zaak kwam mij nu nòg geheimzinniger voor! Mevrouw Veelner bezocht dus een huis op de .... gracht en kwam door een achterdeurtje daar binnen. Zij moest er dus ongetwijfeld goed bekend zijn en er meermalen komen!

Ik bedankte het vrouwtje en zette mijn onderzoek op de ... gracht verder voort. Bij 't eerste huis dezer gracht belde ik aan en deelde de dienstbode mede, dat mijn hond was binnengeloopen in een poortje van het daarachter gelegen straatje. Nu zou ik gaarne willen weten tot welk huis dit poortje (met een groene deur) behoorde, opdat ik bij de bewoners mijn hond zou kunnen terugvragen.

De dienstbode dacht een oogenblik na en gaf toen als hare meening te kennen, dat ik mij op No. 36 bij de waarzegster zou moeten vervoegen.

„Woont daar een waarzegster?" vroeg ik.

„Ja, mijnheer, een vreeselijk knappe vrouw. Er komen bijna alleen héél deftige lui met rijtuigen en auto's. 't Moet vreeselijk zijn, zoo precies als dat vrouwtje alles moet kunnen voor spellen. Ze vertelt je precies je heelen levensloop."

Nu werd het geval hoe langer hoe raadselachtiger. Wat had Mevrouw Veelner met die waarzegster uitstaande? Zouden in dat huis misschien onder het mom van waarzeggerij duistere complotten worden gesmeed, waaraan de Veelner's deel hadden? Ik ging weer naar het straatje terug en bleef daar wachten, honger en dorst trotseeren de. Eindelijk, omstreeks zeven uur des avonds, werd mijn geduld beloond. De geheimzinnige dame

Hans Holbein d. J.: Portret van den koopman Georg Gisze.

Albrecht Dürer: Jonge Vrouw.

Onze Photogravures

Onder de premies, die wij gewoon zijn op ons weekblad te geven, heeft vooral onze *Panorama-Kunstverzameling* een groote bekendheid gekregen; deze collectie photogravures, waarvan elk jaar een nieuw stel het licht zag, is zoo gewild, dat de oplagen niet te groot kunnen zijn. De oorzaak van dit succes is gemakkelijk te vinden, namelijk in de aantrekkelijke onderwerpen, de fraaie uitvoering en den lagen prijs. Van alle zijden echter heeft men ons gevraagd naar *goedkoope photogravures van grooter afmetingen*, en wel in den geest van die welke buitenlandsche uitgevers hier met veel succes in den handel brengen, doch waarvan de prijs minstens zes gulden bedraagt! Wij stonden dus voor het vraagstuk: even groote en even mooie photogravures te maken tegen een veel lageren prijs, iets wat tot nog toe onmogelijk heette. Dit vraagstuk hebben wij opgelost, zoodat wij onzen lezers de zes photogravures kunnen aanbieden welke zij hier afgebeeld zien. Deze prachtige reproducties naar oude meesters, gedrukt op zwaar geschept papier van *62½ bij 78½ cM.*, doen in geen enkel opzicht onder voor de veel kostbaarder buitenlandsche uitgaven op dit gebied, terwijl de prijs *slechts f 1.75* per stuk bedraagt, waarbij *15 cents* voor vracht en verpakking moeten gevoegd worden. In dit nummer vindt men een bon ter spoedige invulling en opzending aan uw boekhandelaar of aan A. W. Sijthoff's Uitgevers-Mij. te Leiden.

Caspar Netscher: De Keuken.

Jan Steen: De Papegaaiskooi.

Jan van der Heijden: De Martelaarsgracht.

Adriaen van de Velde: De Kunstenaar met zijn gezin.